

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaromíra Synka a soudkyň JUDr. Karly Musilové a Mgr. Martyiny Telcové ve věci

žalobce: **Ing. Petr V.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Holubcem
sídlem Úvalská 774/13, 100 00 Praha 10 – Strašnice

proti

žalovaným: 1. **ALBO okna - dveře s. r. o.**, IČO 28569831
sídlem Osek nad Bečvou 191, 751 22 Osek nad Bečvou
zastoupená advokátem Mgr. Janem Šírotkem
sídlem Strakonická 3309/2e, 150 00 Praha 5
2. **Alois B.**, IČO 10639951
se sídlem Osek nad Bečvou 95, 751 22 Osek nad Bečvou

o zaplacení 260.320 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované 1. proti rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 11. 2. 2021, č. j. 10 C 153/2018-238,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku II. **mění** takto:

„Žalovaná 1. je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 175.848 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Tomáše Holubce, advokáta.

Žalovaný 2. je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 21.178 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Tomáše Holubce, advokáta.“

II. Ve výroku III. **se** rozsudek okresního soudu **mění** takto:

„Žalovaná 1. je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Přerově na náhradu nákladů řízení státu částku 39.852 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Stát nemá vůči žalovanému 2. právo na náhradu nákladů řízení státu.“

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud rozhodl, že žalovaná 1. a žalovaný 2. jsou povinni zaplatit žalobci společně a nerozdílně částku ve výši 260.320 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 260.320 Kč od 23. 4. 2018 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), že žalovaná 1. a žalovaný 2. jsou povinni zaplatit žalobci společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení ve výši 226.065 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Tomáše Holubce, advokáta (výrok II.) a že žalovaná 1. a žalovaný 2. jsou povinni zaplatit státu ČR – Okresnímu soudu v Přerově náhradu nákladů řízení ve výši 39.852 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

161/2021

2. Proti tomuto rozsudku, a to pouze proti výrokům II. a III. o náhradě nákladů řízení, podala žalovaná 1. odvolání, které odůvodnila tak, že ve fázi koncentrace řízení bylo přibrání znalce nadbytečné, nedůvodné a především s ohledem na dosažení účelu řízení neúčelné, a to především ve vztahu ke stanovení ceny oken, když nebyla uplatněna námitka protiplnění. Dále žalovaná 1. odkazuje na procesní vadu předmětného rozhodnutí stran žalovaného 2., kdy v případě fikce uznání předmětného závazku nemohly ex lege vzniknout žalovanému 2. náklady řízení, když ten ještě před jeho zahájením fikcí předmětný závazek uznal. Náklady, které pak mohou být uznány k tíži žalovaného 2. jsou tedy náklady vzniklé do dne zahájení jednání. Žalovaná 1. nesouhlasí s tím, jak okresní soud posoudil účelnost uplatněných nákladů a odkázala na závěry uvedené v nálezů Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3000/11. Žalovaná 1. navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek co do otázky náhrady nákladů řízení změnil.
3. Žalobce se k odvolání vyjádřil tak, že žalovaná 1. námitku protiplnění uplatnila, byť nikoli řádně, a to např. v prvním přípisu žalované 1. nazvaném „Vyjádření žalovaného k výzvě soudu“ ze dne 7. 9. 2018. Podle žalobce žalované 1. nepřísluší aktivní legitimace, resp. subjektivní právo namítat vady výroku II. rozsudku za žalovaného 2., a to i pokud by se jevily jako opodstatněné. Napadený výrok II. žalobce považuje za správný, když náklady řízení, jak byly vyúčtovány, byly účelně vynaložené a nezbytné k uplatňování práv žalobce. Žalobce dále odkázal na to, že jako spotřebitel několik let téměř neustále jednal s žalovaným 2. a později s žalovanou 1., dále, že šlo o skutkově složitou věc s řadou proměnných faktorů nebo že žalobce se osobně účastnil všech jednání u soudu. Předmětem porad bylo především sdělení či doplnění skutkových okolností ze strany žalobce jeho právnímu zástupci, informování žalobce ze strany právního zástupce o tom, co by se u jednotlivých jednání mělo odehrát, vysvětlení toho, co se skutečně při jednotlivých jednáních odehrálo, vysvětlení obsahu výzev ze strany soudu, obsahu znaleckých posudků či obsahu podání ze strany žalované 1., modelace jednotlivých variant dalšího postupu včetně důsledků takového postupu a udělení pokynů ze strany žalobce jeho právnímu zástupci. Žalobce dále ve svém odvolání detailně specifikuje obsah jednotlivých porad s jeho právním zástupcem a navrhuje, aby byl napadený rozsudek potvrzen. Žalobce následně doplnil své dřívější vyjádření k odvolání v tom smyslu, že navrhl, aby byla žalobci přiznána rovněž náhrada za DPH, kdy k tomuto vyjádření připojil osvědčení jeho právního zástupce o registraci k této dani ode dne 1. 8. 2021.
4. Krajský soud při konstatování včasnosti a přípustnosti odvolání a jeho podání oprávněnou osobou přezkoumal rozsudek okresního soudu v napadeném rozsahu, tedy ve výrocích II. a III., včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a podle § 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř. dospěl bez nařízení jednání k závěru, že odvolání je zčásti důvodné.
5. Žalovaná 1. podle obsahu napadá výrok II. a III. jako celek. Je tak otázka, zda je oprávněna napadnout i náklady řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 2. Krajský soud má za to, že žalovaná 1. je k tomuto oprávněna a že výroky by bylo třeba jako celek přezkoumat i v případě, že by je žalovaná 1. napadla pouze částečně. Odvolací soud není vázán rozsahem odvolání v případech, kdy na rozhodnutí o napadeném výroku je závislý výrok, který odvoláním nebyl dotčen (§ 212 písm. a/ o. s. ř.). Za závislý se považuje takový výrok, jehož obsah je svázán s jiným výrokem téhož rozsudku nebo usnesení v tom smyslu, že nemůže sám o sobě obstát, kdyby tento jiný („panující“) výrok byl zrušen nebo změněn. Povaha závislého výroku vyžaduje, aby byl svým osudem spojen s výrokem, který je pro něj určující (srov. dílo Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1695, a z judikatury Nejvyššího soudu např. rozsudky ze dne 22. 12. 2010, sp. zn. 32 Cdo 4802/2009, a ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. 32 Cdo 4635/2016, a usnesení ze dne 16. 8. 2011, sp. zn. 20 Cdo 3363/2009). Závislost výroků musí být dána specifickou vázaností vyplývající z hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2000, sp. zn. 20 Cdo 2107/98, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, sešit číslo 2, ročník 2001, pod číslem 24 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2017, sp. zn. 32 Cdo 2053/2015). Dlužník a ručitel mají sice v řízení postavení samostatných společníků a úkony každého z nich mají právní účinky jen ve vztahu k tomu, který je učinil. Zde

161/2021

však v případě výroku o nákladech řízení je však třeba postupovat podle § 212 písm. a) o. s. ř., neboť jde o situaci, kdy lze dovodit specifickou procesní závislost napadených výroků mezi oběma žalovanými. Jestliže totiž na základě odvolání žalované 1. je odvolacímu přezkumu otevřena otázka náhrady nákladů řízení v celém rozsahu vůči žalované 1., pak se to bezprostředně dotýká i žalovaného 2., který se s ohledem na založení pasivní solidarity soudem (třebaže v rozporu s postavením účastníků jako samostatných společníků) dle výroku II. rozsudku okresního soudu nutně musí vypořádat s žalovanou 1. podle účasti na řízení (a žalovaný 2. nese tak ve výsledku pouze část nákladů řízení). Podstatné je zde i to, že pohledávka náhrady nákladů vzniká až rozhodnutím soudu, na rozdíl od věci samé, kde je situace jiná. Změna výroku o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1. tak znamená i změnu vůči žalovanému 2. ohledně možnosti se vypořádat podle poměru účasti na řízení mezi žalovanými a ve výsledku tak i změnu výše náhrady u žalovaného 2., tedy bezprostřední dopad do sféry žalovaného 2. Krajský soud proto přezkoumal napadené výroky II. a III. k odvolání žalované 1. v rozsahu podaného odvolání, tedy i ve vztahu k žalovanému 2.

6. Okresní soud o náhradě nákladů řízení rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 věty první o. s. ř., když úspěšnému žalobci přiznal účelně vynaložené náklady řízení, stejně tak podle výsledku řízení rozhodl o nákladech státu dle § 148 odst. 1 o. s. ř. představujících vyplacené znalečné. S okresním soudem se lze ztotožnit v tom, že je třeba aplikovat § 142 odst. 1 o. s. ř. a žalobce má právo na plnou náhradu nákladů řízení.
7. Krajský soud se však neztotožňuje s tím, jak okresní soud stanovil celkovou výši náhrady nákladů řízení. Krajský soud vyčísluje účelně vynaložené náklady řízení žalobce před okresním soudem částkou 197.026 Kč, která sestává:
  - ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 13.016 Kč,
  - z odměny za zastupování advokátem dle ustanovení § 8 odst. 1 ve spojení s § 7 bodem 6 advokátního tarifu (dále jen „AT“) ve výši 140.700 Kč (15 x 9.380 Kč – převzetí a příprava, žaloba, 4 vyjádření ze dne 13. 12. 2018, 29. 8. 2019, 27. 2. 2020 a 27. 7. 2020, účast u jednání dne 11. 6. 2019 (3x úkon právní služby s ohledem na dobu trvání jednání), 8. 8. 2019 a 2. 2. 2021, a 4 další porady s klientem ve dnech 23. 10. 2018, 7. 6. 2019, 2. 8. 2019 a 17. 2. 2020), a dále z odměny za zastupování advokátem dle ustanovení § 8 odst. 1 ve spojení s § 7 bodem 6 AT a § 11 odst. 2 AT ve výši 14.070 Kč (3 x 4.690 Kč – jednoduché výzvy k plnění ze dne 5. 5. 2018 a 21. 5. 2018 a účast u přípravného jednání dne 15. 11. 2018),
  - z paušální náhrady hotových výdajů advokáta žalobce ve výši 5.400 Kč (18 x 300 Kč) podle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 AT,
  - z cestovného ve výši 3.469 Kč za jízdu osobním automobilem Toyota Corolla z Prahy do Přerova a zpět k jednání dne 15. 11. 2018 v délce 574 km při průměrné spotřebě ve výši 6,7 l/100 km, ceně benzínu 95 30,50 Kč/l a paušálu za opotřebení 4 Kč/km dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.,
  - z cestovného ve výši 7.253 Kč za dvě jízdy osobním automobilem Toyota Corolla z Prahy do Přerova a zpět k jednání dne 11. 6. 2019 a 8. 8. 2019 vždy v délce 574 km při průměrné spotřebě ve výši 6,7 l/100 km, ceně benzínu 95 33,10 Kč/l a paušálu za opotřebení 4,10 Kč/km dle vyhlášky č. 333/2018 Sb.,
  - z cestovného ve výši 3.595 Kč za jízdu osobním automobilem Toyota Corolla z Prahy do Přerova a zpět k jednání dne 2. 2. 2021 v délce 574 km při průměrné spotřebě ve výši 6,7 l/100 km, ceně benzínu 95 27,80 Kč/l a paušálu za opotřebení 4,40 Kč/km dle vyhlášky č. 589/2020 Sb.,
  - z náhrady za promeškaný čas ve výši 4.800 Kč za 48 půlhodin strávených cestou ke shora uvedeným čtyřem jednáním dle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 AT,
  - z náhrady nákladů nařízené mediace ve výši 1.452 Kč (odměna mediátora) a cestovného ve výši 3.271 Kč za jízdu osobním automobilem Kia CEED z Prahy do Olomouce a zpět k jednání u

161/2021

mediátora dne 15. 2. 2019 v délce 590 km při průměrné spotřebě ve výši 4,3 l/100 km, ceně nafty 33,60 Kč/l a paušálu za opotřebení 4,10 Kč/km dle vyhlášky č. 333/2018 Sb.

8. Krajský soud se neztotožnil s tím, že okresní soud přiznal žalobci náhradu za všechny jím uvedené porady v průběhu řízení. K tomu krajský soud uvádí, že účelem dalších porad advokáta s klientem je zejména, aby advokát byl od účastníka vybaven skutkovými poznatky potřebnými k jeho řádnému zastupování (zvláště ve skutkově složitějších věcech), aby účastník byl od advokáta informován o výsledcích řízení v jeho jednotlivých stádiích a aby s touto znalostí věci mohl vydat advokátu pokyny k dalšímu zastupování (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. 32 Cdo 3521/2017). Naopak není obecně nutné konat poradou s klientem přesahující jednu hodinu za účelem jeho informování o průběhu řízení, jehož vývoj nevyžaduje získání jiných pokynů, než jaké byly advokátu dány, ani není zapotřebí pro řádnou obranu práv účastníka rozsáhle opakovaně probírat jednotlivé dílčí procesní postupy nebo se opakovaně radit za situace, kdy nedošlo k žádným důležitým změnám. Z těchto důvodů krajský soud nepovažuje za účelné náklady řízení spočívající v další poradě s klientem dne 19. 11. 2018, která následovala po přípravném jednání, kdy navíc navazující věcné stanovisko žalobce je honorováno jako samostatný úkon, v poradě dne 3. 1. 2019, kdy účelem mediace bylo toliko dosažení kompromisu, nebyl třeba žádný rozbor věci přesahující dobu jedné hodiny, v poradě dne 15. 8. 2019, kdy podle krajského soudu nedošlo v řízení k tak důležité změně, která by vyžadovala získání jiných pokynů či nutnost rozsáhle znovu probírat procesní postup, přičemž bezprostředně navazující vyjádření žalobce je navíc honorováno jako samostatný úkon, v poradě dne 24. 7. 2020 ve vztahu dodatku ke znaleckému posudku, na kterou opět navazovalo věcné vyjádření žalobce, a v poradě dne 27. 1. 2021, kdy v řízení nenastala za dané období žádná podstatná změna, přičemž ve vztahu k navazujícímu jednání je třeba uvést, že žalobce se ke znaleckému posudku již dříve dvakrát písemně vyjádřil a krajský soud tedy další poradou navíc trávající déle než hodinu nepovažuje za účelnou.
9. Okresní soud nesprávně uložil žalovaným 1. a 2. solidární povinnost k náhradě nákladů řízení ve výroku II. V dané věci se totiž jedná o situaci, kdy na straně žalované vystupuje dlužník a jeho ručitel, a v takovém případě jde o samostatné společenství ve smyslu § 91 odst. 1 o. s. ř. Výrok o solidární (společné a nerozdílné) povinnosti k náhradě nákladů řízení přitom přichází v případě společenství účastníků, kteří jsou k této náhradě povinni, v úvahu jen u tzv. nerozlučných společníků. Nejde-li o tento druh společenství, je třeba o povinnosti každého z účastníků, kteří vystupují na téže straně a kterým je náhrada ukládána, rozhodnout samostatně podle pravidel obsažených v § 142 odst. 1, 2 a 3 o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2017, sp. zn. 32 Cdo 669/2017). Těmito východisky se okresní soud neřídil.
10. Krajský soud pak má za to, že každý ze žalovaných je povinen hradit ty náklady řízení, které byly vynaloženy při uplatňování nároku žalobce vůči každému ze žalovaných. Žalovaný 2. nárok žalobce uznal fikcí a po tomto uznání byl zbytek řízení veden toliko ohledně prokazování důvodnosti nároku vůči žalované 1.
11. Žalovaní 1. a 2. tak hradí polovinou náklady vzniklé do doby uznání nároku žalovaným 2. a zbývající náklady vzniklé v řízení vůči žalované 1. hradí žalovaná 1.
12. Na žalovaného 2. tak připadá polovina soudního poplatku, polovina odměny za převzetí a přípravu a žalobu a odměna za předžalobní výzvu žalovanému 2., tj. polovina z částky 13.016 Kč, 2x 9.380 Kč a částka 4.690 Kč, dále polovina dvou režijních paušálů po 300 Kč a 1x režijní paušál 300 Kč u předžalobní výzvy, celkem 21.178 Kč. Zbývající částka 175.848 Kč připadá na žalovanou 1.
13. Právní zástupce žalobce v průběhu odvolacího řízení doložil potvrzení o registraci k DPH, nicméně tato registrace má účinky až ode dne 1. 8. 2021, proto krajský soud žalobci náhradu o DPH dále nenavyšoval, neboť v době, kdy byly veškeré tyto úkony právní služby uskutečněny, nebyl advokát žalobce plátcem této daně. Skutečnost, že tyto úkony advokát dosud (přes delší dobu od

161/2021

ukončení řízení v prvním stupni) případně nevyúčtoval, jak vyplývá ze sdělení zástupce žalobce, nemá dle krajského soudu na toto posouzení vliv.

14. Co se týče výroku o náhradě nákladů státu v řízení před okresním soudem, zde se krajský soud ztotožnil se skladbou a výší určenou okresním soudem, přičemž ohledně námitek žalované 1. krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu, podle které soud již nemůže přezkoumávat výši znalečného přiznanou pravomocným rozhodnutím. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení placených státem totiž soud zvažuje pouze hledisko výsledku řízení, tj. podle výsledku řízení posoudí, který z účastníků a v jakém rozsahu je povinen hradit náklady řízení, a zároveň zváží, zda u něj nejsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků či důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 150 o. s. ř. Nemůže ale již přezkoumávat samotnou výši nákladů, a to ať už z hlediska účelnosti vynaložených nákladů či z jiných hledisek (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2015, sp. zn. 25 Cdo 1748/2015).
15. Ve vztahu k náhradě nákladů státu krajský soud přihlédl k tomu, že náklady státu vznikly toliko v řízení vůči žalované 1. Ve vztahu k žalovanému 2. nastala fikce uznání nároku již na počátku řízení a k dalšímu dokazování vůči žalovanému 2. již nebyl důvod. Krajský soud proto uložil zaplatit náklady státu žalovanému 2. Vůči žalovanému 2. rozhodl, že stát vůči tomuto nemá právo na náhradu nákladů.
16. Z těchto důvodů krajský soud rozsudek okresního soudu v napadených výrocích o náhradě nákladů řízení změnil tak, jak je uvedeno ve výroku I. a II. tohoto usnesení (§ 220 o. s. ř.).
17. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl krajský soud dle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 142 odst. 2 o. s. ř., neboť s ohledem na výsledek odvolacího řízení nelze mezi žalobcem a žalovanou 1. dovést takový úspěch některého z těchto účastníků, který by zakládal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Žalovaný 2. byl sice převážně úspěšný, žádné náklady mu však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 29. listopadu 2021

Mgr. Jaromír Synek v. r.
předseda senátu